

A tak chodte, čiňte učeními všetky národy krstiac ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha, učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Amen. (Matúš 28. 19 - 20)

Keď dobré veci spôsobujú zlo

„Lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.“ (Matúš 6.21)

Existujú hodnoty a veci ako rodina, priateľstvo, práca a iné, ktoré nie sú nevyhnutne pre duchovný život zlé alebo škodlivé. Boh vlastne doporučoval a stále odporúča, aby sme mali rodinu (Genesis 2.24, 9.7, 1. Korintňanom 7.36,38, Žalm 68.6, 1. Timoteovi 5.14), apoštol Pavol vykonával svoju profesiu, zatiaľ čo bol na misii k národom (Skutky 18.3), a Ježiš Kristus nazval svojich učeníkov priateľmi (Ján 15.15) Ale pozrieme sa na to, čo Božie Slovo hovorí o niektorých prípadoch, kde Bohom dané veci fungujú ako prekážky vo vzťahu človeka s Bohom.

Naše vlastné ja

V niekoľkých prípadoch Písmo vyzýva, aby sme si dávali pozor (Skutky 20.28a), ostríhali sa (1. Timoteovi 5.22c) a opatrovali (Efežanom 5.29) samých seba. Napriek tomu, vidiac zároveň skryté nebezpečenstvo sebestvety, Kristus povedal: „Ak chce niekto ísť za mnou, nech zaprie sám seba.“ (Lukáš 9.23, Matúš 16.24) „Ak ide niekto ku mne a nemá v nenávisti ešte len aj svojej vlastnej duše, nemôže byť mojim učeníkom.“ (Lukáš 14.26), pretože „Lebo ten, kto by chcel zachrániť svoju dušu, stratí ju, a kto by pre mňa stratil svoju dušu, nájde ju.“ (Matúš 16.25)

Rodina

Požehnaná inštitúcia rodiny je určite v rámci Božích plánov nevyhnutná, ale v niektorých

prípadoch môže držať alebo aj odcudziť človeka od Krista. Práve preto Ježiš povedal: „Lebo som prišiel rozdeliť človeka proti jeho otcovi a dcéru proti jej materi a nevestu proti jej svokre, a nepriateľmi človeka budú jeho domáci.“ (Matúš 10.35-36) a preto, „Kto má radšej otca alebo mater ako mňa, nie je ma hodný.“ (Matúš 10.37, takisto pozri Lukáš 2.48-49, 14.26, 9.59-62, Matúš 12.47-50, 19.29)

Priateľstvá

V mnohých častiach Písma vidíme prejavenu hodnotu priateľstva. Abrahám bol nazývaný priateľom Boha (Jakub 2.23), Ježiš a Jeho učeníci mali priateľa zvaného Lazar (Ján 11.11), Ježiš nazýval svojich učeníkov priateľmi atď. (napr. Príslovia 17.17, 18.24) Zároveň ale Písmo hovorí, že priateľstvo za určitých okolností môže škodiť vzťahu kresťana s Bohom. Apoštol Pavol jasne povedal, že jeho prvá priorita je vernosť poslaniu, ktoré mu bolo dané od Boha, a nie snaha získať priazeň ľudí, ku ktorým bol poslaný: „Lebo ak by mi ešte išlo o to, aby som sa ľúbil ľuďom, nebol by som sluhom Kristovým.“ (Galatňanom 1.10)

V ďalšej časti Písma sa dočítame, že „priateľstvo sveta je nepriateľstvom s Bohom“ (Jakub 4.4) a v inej zasa, že keď sa priateľstvo začína podobať ceste „cudzieho jarma“, mali by sme sa mu vyhnúť. (2. Korintňanom 6.14)

Práca

Len keď čítame prvé verše, napísané v Písme, vieme, že Boh pracuje (Genesis 1.31, takisto aj celá prvá kapitola). Ježiš povedal: „Môj

Otec pracuje až doteraz, i ja pracujem.“ (Ján 5.17) V Božom Slove vidíme, že práca je vôľa Božia. (2. Tesaloničanom 3.10, Efežanom 4.28, Efežanom 6.5-8) Ale tak často sa stáva, že sa práca stáva prostriedkom na zhromažďovanie pozemského bohatstva, a to na úkor potreby ľudskej duše byť v spojení s Bohom a duchovne v ňom rásť. Podobne čítame: „A zase to, ktoré padlo do trnía, to sú takí, ktorí počuli, ale idúc bývajú udusení starosťami, a nedonášajú úžitku.“ (Lukáš 8.14c, 1. Timoteovi 6.6-10, Matúš 6.24)

Majetok

Osobný majetok by takisto mohol byť prekážkou vo vzťahu človeka so Stvoriteľom a Záchrancom tým, že ho odvádza skrze nenávistnosť tým, že odvedie jeho pozornosť od skutočných/ večných cieľov, ktoré by mal mať. „Mnoho majetku“ (Matúš 19.22) alebo jediný „kus zeme“ (Lukáš 14.18), alebo „päť párov volov“ (Lukáš 14.19) môže niekoho stať kráľovstvom Božie, ak ich považuje za poklad. (Matúš 6.21)

Radosti

Na rozdiel od niektorých doktrín Písmo hovorí, že je vôľou Boha, aby si človek užíval veci, ktoré sú od Neho. (Lukáš 18.30, 1. Timoteovi 6.17) Zároveň ale Písmo odrádza človeka od milovania rozkoší (1. list Jána 2.15), pretože je isté, že táto láska, ako aj práca, je na úkor prinášania ovocia, ako aj jeho duše. (Lukáš 8.14d, Galatňanom 6.8)

Na záver v Písme vidíme, že nielen zlo a hriech môžu človeku škodiť, ale aj dobré veci a požehnanie môžu spôsobiť škodu, ak im dáme prednosť pred Bohom.

V tomto čísle nájdete ...

Keď dobré veci spôsobujú zlo

str. 1

SÚČASNÝ A BUDÚCI ŽIVOT

str. 1

Svedectvo viery

Janis Vitzileos

str. 1

... pokračovanie... na str. 2

PROSPEŠNÉ A NEPROSPEŠNÉ

Časť 1.

str. 2

Kresťanstvo a veda

Človek

nepodstatný detail

alebo zmysel vesmíru?

str. 3

JEŽIŠ KRISTUS

VSTAL Z MŔTVYCH

str. 3

Dotknite sa ma

str. 3

Prospešné a neprospešné

časť 2.

str. 4

Dvaja budú na jednej posteli, jeden bude vzatý, druhý zanechaný

str. 4

Svedectvo viery

„Blahoslavení, ktorí lačnejú a žijú na spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.“ (Matúš 5.6)

- Janis, povedz nám svoje svedectvo, začnúc od detského veku.

Narodil som sa v roku 1974 v Aténach. Moji rodičia tam prišli žiť v vidieka. Žili sme v štvrti pod Akropolou. Na základnej škole skrze jedného spolužiaka, ktorý chodil na náboženstvo, som začal chodiť aj ja. Nepamätám si veľa vecí, len to, že nás zhromažďovali, rozprávali nám nejaké veci a potom sme sa vonku hrali.

- Číže si tam chodil kvôli kamarátom?

Nie. Nebolo to len kvôli kamarátom. Niečo v mojom vnútri ma priťahovalo k Bohu. Pamätám si, keď som bol malý a mama ma vodila do školy, prechádzali sme okolo jednej kaplnky a ja som stále chcel, aby sme sa zastavili a dali tam niečo pre chudobných. Niečo vo mne bolo.

- Podali ti to rodičia?

Nikdy na mňa nevyvíjali nejaký tlak. Aj na náboženstvo som sa rozhodol sám. Pamätám si ale, že môj otec chodil pravidelne do pravoslávneho kostola a prinášal aj nejaké letáky. Napríklad „Hlas Pánov“. Pamätám si až dodnes, ako sa v jednom písalo o Jánovi Krstiteľovi. Neskôr som skrze iného spolužiaka začal chodiť inde na náboženstvo a tam som prežíval krajšie veci. Pamätám sa, že nám dali aj Nový zákon v pôvodnom jazyku a mám ho až dodnes.

- V pôvodnom jazyku bez prekladu?

Áno. Škoda. Ale tam nám viac vysvetľovali rôzne veci z Nového zákona. Lenže ten môj priateľ mal staršieho brata, ktorý počúval rockovú hudbu.

... pokračovanie na strane 2

SÚČASNÝ A BUDÚCI ŽIVOT

Apoštol Pavol sa venoval Božiemu dielu telom a dušou a považoval: „Všetko za stratu pre zvrchovanosť známosti Ježiša Krista.“ Po preštudovaní judskej teológie pri nohách Gamaliela, zatiaľ čo zastával zvláštne miesto v judaizme, poprel všetko, keď ho Pán poslal za všetkými národmi, aby kázal ukrižovanie a zmŕtvychvstanie nášho Pána Ježiša Krista. Najskôr škodil a odsudzoval kresťanstvo, ale v jeho živote sa odohralo niečo dramatické. Keď bol na ceste do Damašku, aby tam odsúdil kresťanov, stalo sa niečo šokujúce. Osobne sa stretol s Ježišom Kristom, videl Jeho svetlo, počul Jeho hlas, pocítil Jeho lásku a úplne sa zmenil. Stal sa apoštolom Ježiša podľa vôle Božej. Ako môžeme všetci vidieť, pre človeka nie je ľahké zmeniť a poprieť svoje náboženstvo, príbuzných, svoju slávu a svoje plány, a potom cestovať po svete a prinášať dobré zvesti o spásе Ježiša Krista. Pavol bol všade prenasledovaný, bol uväznený, kruto trestaný, a bol považovaný za „hlavného náčelníka známej sekty nazarejov“. Stratil svoj pozemský život a všetky svoje ľudské ambície kvôli zvrchovanosti známosti Krista. Bol blázon? Zďaleka nie. Festus mu povedal: „Blázníš, Pavle. Tá tvoja veľká učenosť ťa ženie do bláznovstva.“ (Skutky 26.24)

Potom ho Pavol opravil: „Nebláznim, výborný Feste, ale hovorím slová pravdy a zdravého rozumu.“ (Skutky 26.25) Vidíme, aký múdry Pavol bol, a to v jeho listoch, ktoré tvoria veľkú časť Nového zákona.

Tak prečo sa toľko obetoval, aby

mohol kázať Evanjelium, a ešte bol tak tvrdo prenasledovaný? Bolo to preto, lebo veľmi miloval. Preto, lebo vedel, tak ako to vieme aj my všetci, že jedného dňa sa jeho pozemský život skončí a potom sa postaví pred súdnu stolicu Kristovu. Ku koncu jeho pozemského duchovného poslania, a na sklonku svojho života, apoštol Pavol píše Timoteovi: „Lebo ja som už po kuse obetovaný liatou obeťou a čas môjho odchodu sa už dostanovil. Bojoval som dobrý boj, beh som dokonil, vieru som zachoval. Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatou v ten deň.“ (2. Timoteovi 4.6-8)

Apoštol Pavol upíрал svoj zrak na ďalší život, ten večný, kam mal ísť po skončení pozemského života. Tí, ktorí sú neznalí a neveriaci,vidia veci inak: máme len tento život a musíme z neho vyťažiť maximum a užiť si ho. Musíme robiť maximum preto, aby sme uspeli, budovať kariéru, zhromažďovať bohatstvo, peniaze. Mali by sme si užívať – zdá sa, že je to heslo materializmu, ktorý naopak robí človeka sebeckým a mizerným. Dost často žiadame od Boha, aby nám pomohol uspieť v našich cieľoch, aby pomohol našim deťom uspieť a pokročiť ďalej, aby nás udržal pri zdraví, aby sme sa tešili pozemskej sláve. Apoštol Pavol, ktorý pochopil zmysel života, píše Korintňanom: „Ak len v tomto živote nádejame sa na Krista, vtedy sme biednejší od všetkých ľudí.“ (1. Korintňanom 15.19) Ježiša nenasledujeme preto, aby sme mohli mať lepší život na tomto svete, ale aby sme mohli žiť ďalej – po skončení nášho pozemského života – večne s Ježišom Kristom, v kráľovstve, ktoré: „Nie je pokrm a nápoj, ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu.“ (Rimanom 14.17)

Svedectvo viery

... pokračovanie zo strany 1

Opvplyvnený ním som začal počúvať túto hudbu i ja. Približne v tomto období som sa začal zaujímať o bojové umenia. Nepáčili sa mi potýčky, bral som to skôr ako hru a do budúca ako sebaobranu. Hovorím o tom, pretože neskôr som sa dostal do partie, kde sa diali rôzne také veci, potýčky a ďalšie.

- Stalo sa ti niekedy, že si mal potýčku a použil si to, čo si ovládal?

Nie. Vyhýbal som sa tomu. Mal som stále bázeň Božiu a verím, že to môžem priradiť k tým veciam, ktoré som sa naučil na náboženstve. A keď som bol v tých partiách, to usvedčovanie mi nepovolilo robiť veci, ktoré by zachádzali do krajnosti. Niektorí moji priatelia brali drogy, tabletky a zapájali sa do veľkých bitiek bez problémov. Boli sme najhoršia partia v našom okolí. Ja aj s jedným ďalším, ktorý mal zdravotný problém, sme sa držali od toho stranou. No predsa postupne som aj ja začínal ľahostajnejšie brať školu, stával som sa čoraz horším žiakom a prestal som chodiť na náboženstvo. V tejto partii som spoznal ďalšieho kamaráta, ktorý sa hľadal, čítajúc rôzne časopisy, napr.: Tretie oko, ktoré nabádali k hľadaniu vnútorného sveta.

- Okultné?

Áno, okultné. Nájsť niečo nepreskúmané, tajomné. A tak som začal hľadať i ja. Chcel som vedieť, či existuje niečo okrem toho, čo vidíme my. Na Boha som ako keby zabudol. O Kristovi som nemal nijakú čistú predstavu. Hovoril som: „Či to nebol niekto, kto bol v Tibete a nenašiel sa nejaké technické zázraky.“ Zlé na tom je, že nakoniec som sa úplne poplietol. Čítal som mnoho kníh. Budhizmus, hinduizmus, joga, mágia, a to, čo som čítal, som sa snažil aj robiť. Výsledok z toho bol taký, že sa vo mne vytvoril zmätok (Babylon). A tam, kde som bol radostné dieťa, deň po dni začínal prichádzať smútok a nešťastie. Prestávalo sa mi páčiť aj okolie, v ktorom som sa nachádzal. Túžil som po priateľstve, pokoji, ale ľudia môjho okolia žili v zlobe a kľamstve. Kvôli tomu som sa uzatváral do seba a spoločne s hudbou to vo mne vytváralo sklony k samovražde. Z hudby sme počúvali najtvrdšie druhy metalu: trash metal, hard cor a death metal atď. Kúpili sme aj silnú aparatúru a spoločne s nami počúvala aj celá naša štvrť.

- Čo na to hovorili tvoji rodičia?

Moji rodičia to znášali. Boli zdržanliví ľudia, mierni, a tak sa so mnou trápili. Ja som fajčil doma, oni nie, a tak im bolo ťažko. Každý večer čakali v napnutí, kedy sa vrátim domov. Prichádzal som nad ránom. Boli to ťažké situácie pre nich.

- Užíval si drogy?

Skrze jedného priateľa, ktorý začal brať hašiš, začal som aj ja. Boh ale úžasne zapôsobil (verím, že to, čo počul, boli modlitby mojej mamy) a nepokračoval som ďalej. Raz večer sme boli na ostrove Salamina v jednom byte, počúvajúc raiv (druh rytmickej hudby) a tancovali sme. Uživali sme hašiš aj kokaín a ako sme boli pod vplyvom drog a hudby, zrazu som pocítil, ako v duchu vychádzam z môjho tela. Čiže moje telo ostalo vzadu a tancovalo, ale ja v duchu som

pokračoval ďalej. V tej chvíli som začul silný hlas: „**Ste zotročení**“. Slovo „**zotročení**“ som vo svojom slovníku nepoužíval. Otočil som sa a videl som ostatných, ako tancujú s rukami nad hlavou a bolo to skutočne tak, ako keby ich niekto držal a hral sa ako s bábkami. Vrátil som sa do tela, ale cítil som taký odpor k celej tej situácii, že som odišiel hneď spať a ráno som sa zobral a odišiel. Odvtedy som viac drogy neužil.

- V akom veku si bol?

Mal som okolo 18, pretože to bolo tesne pred vojenčinou. Keď som bol na vojne, pamätám, že som sa niekedy na stráži ako keby s niekým rozprával (bez toho, aby som vedel, kam to adresujem), otvárajúc celé srdce, cítil som veľkú

úľavu. Verím, že bez toho, aby som si to uvedomoval, som to adresoval Pánovi. Keď som skončil vojenčinu, rozmýšľal som nad tým, čo budem robiť ďalej. A to, čo som pocítil najviac bolo, že si potrebujem nájsť družku, s ktorou by som sa mohol deliť o svoj život a pokračovať ďalej v hľadaní (vtedy som začal s jogou). Raz, keď som v centre čakal na trolej, videl som vo vitríne knihu s názvom: „**Priateľstvo a zamilovanie**“. Zaujímala ma táto téma a kúpil som si ju. Keď som ju ale čítal, zistil som, že je to náboženská tematika. Písalo sa tam aj to, že mimomanželský vzťah je hriech. Prišiel do mňa veľký strach, pretože som si pomyslel, že ak existuje Boh (úplne som zabudol na túto tému), tak som hriešny človek, hodný pre peklo.

- Nejakto te prebudilo tvoju vieru, ktorú si v sebe mal?

Tak nejako. Začínal som mať znova po rokoch záujem o náboženské veci a začal som počúvať rozhlasovú stanicu pravoslávnej cirkvi a neskôr aj stanicu Kresťanstvo. Nechápal som, že je to stanica inej cirkvi (o cirkvách som toho veľa nevedel) a Božie slovo, ktoré som počúval, ma veľmi priťahlo. Pamätám si jedno poobedie, keď som počúval jednu kázeň, ktorá vyzývala poslucháčov, aby hľadali Pána, že som si kľakol v izbe a pomodlil sa. Všetko, čo som cítil ako hriech, všetko, čo mi prechádzalo mysľou, že je hriechom, som vyznal Pánovi a potom prišla radosť a plesanie. Postavil som sa a cítil som, že som iný človek. Pamätám si, že som išiel vonku vybaviť nejaké veci a povedal som v sebe, že odteraz budem chodiť s krížikom v ruke. Tak som to cítil, chcúc tým vyjadriť, že odteraz budem nasledovať Krista.

- Prežil si znovuzrodenie v ten deň?

Pán sa ma silno dotkol, ale neprežil som znovuzrodenie. Môj život sa nezmenil hneď. Spolunažíval som s jedným dievčaťom, robil som bojové umenie, fajčil som a súčasne som počúval kresťanstvo, modlil som sa a veľa som čítal Nový

zákon. Vnímal som, že žijem v osobitnom hriechu, majúci vzťah s týmto dievčaťom a to jediné, čo ma zaujímalo, bolo dozvedieť sa, či to dievča je od Boha, aby som mohol pokračovať s ňou a oženiť sa. Cítil som s odstupom času, že to tak nie je a snažil som sa s tým prestať, až pokiaľ sa tento vzťah neprerušil. Neskôr som našiel adresu cirkvi a v apríli 1995 som prvýkrát prišiel do Slobodnej Apoštolskej Cirkvi Letnic so svojim priateľom.

- Asi si bol jedným z prvých ľudí, ktorí uverili skrze rozhlasovú stanicu.

Áno. Tesne predtým začala vysielat'. Môj priateľ viac neprišiel, ale ja som pokračoval sám, lebo sa mi veľmi páčilo to, čo som počul. Boli to veci, po ktorých roky smädila moja duša. Spravodlivosť a lásku, ktorú som hľadal, som našiel v Kristovi. Niekoľko mesiacov som chodil, ale súčasne som aj fajčil. Táto žiadosť bola neprekonateľná. Prestával som a znova začínal. No potom som sa chytil jedného verša: „**Neboj sa, len ver.**“ Veľmi ma podporovali v mojom vnútri tieto slová, až dokiaľ som neprežil úplné vyslobodenie z cigarety a v novembri 1995 som sa dal pokrstiť vo vode. Odporúčal som aj svojim priateľom, aby prišli a niektorí naozaj prišli, ale dodnes nikto z nich neostal. Spočiatku som ostal veľmi smutný (bol som jedináčik, bez súrodencov, a tak som bol veľmi spojený s priateľmi), ale rozhodol som sa prerušiť všetky spojenia s minulosťou a nasledovať Pána. Trochu neskôr sa moji rodičia presťahovali, a to mi pomohlo, pretože som sa úplne vzdialil od starého okolia.

- Tak si prešiel aj do iného cirkevného zboru?

Áno, kvôli vzdialenosti som prešiel do zboru v Lutsi. Tam som sa veľmi upevnil. Prežil som krst Duchom Svätým na jednej spoločnej modlitbe a pokračoval som v budúcnosti s Pánom. Snažil som sa mať ustavične spoločnosť s bratmi. To, že oni mali otvorené príbytky a pozývali nás, mi veľmi pomohlo, pretože som bol dosť veľa rokov slobodný (10 rokov).

- Až kým neprišla tvoja hodina?

Skutočne. Moja žena Vasiliki bývala v tej istej štvrti ako ja a často som ju a jej sestru vozil do zboru. Videl som dievča rozumné a vážne v Božích veciach a urobila na mňa dobrý dojem. Modlil som sa za ňu a Pán nás spojil.

- Koľko rokov ste zosobášeni?

Približne šesť rokov. Vasiliki mala zdravotný problém a lekári jej povedali, že pravdepodobne nebude môcť mať deti. Povedala mi to hneď na začiatku. Vedel som to, ale povedal som, že ak je vôľa Božia, aby sme nemali deti, tak ich nebudeme mať. Nakoniec bez väčších ťažkostí, bez toho, aby sme sa trápili, chodili k lekárom, Pán nám daroval prvého syna Marka a potom druhého Tanasiho. Ďakujeme mu a chválime Ho. Pochvilil nás aj, aby sme mu slúžili ako diakoni v našom zbere a snažíme sa, aby sme v jeden deň mohli vidieť Jeho svätú tvár.

- Chceš povedať ešte niečo na záver?

Chcem povedať, že človek v tomto živote žije prechodne a musí oceniť šancu, ktorá sa mu dáva od Boha, aby mohol žiť večne, pretože existuje aj večné trápenie, ktorého chuť cítime už tu skrze súženia a smútky. Ale existuje aj večná radosť, nebeská a nevysloviteľná, ktorú darúva Kristus a musíme ju prežiť, aby sme ju mohli žiť večne.

PROSPEŠNÉ A NEPROSPEŠNÉ Časť 1.

„**Všetko smiem, ale nie je všetko užitočné. Všetko smiem, ale nie všetko vzdeláva.**“

(1. Korint'anom 10.3)

Každý skutočný kresťan túži venovať svoj čas veciam, ktoré sú pre neho, ako aj pre tých v jeho blízkosti, užitočné a poučné. Písmo v mnohých prípadoch jasne rozlišuje skutky, ktoré sú užitočné a tie, ktoré užitočné nie sú. Jeden takýto príklad nájdeme v liste apoštola Pavla Títovi.

A. Užitočné skutky

Najskôr apoštol Pavol nabáda k *prospešným* skutkom, keď píše: „**Verné je to slovo, a chcem, aby si o tom o všetkom pevne dotvrdoval, aby tí, ktorí uverili Bohu, hľadali konať dobré skutky. To je to, čo je dobré a užitočné ľudom.**“ (Títovi 3.8) Podľa Božieho Slova sa to, čo je *prospešné* pre ľudí, nazýva *dobrými skutkami*. Čo je ale zároveň *zmyslom* dobrých skutkov, koľko *druhov* ich existuje a *aké sú* tieto *dobré skutky*?

V prvom rade celé Písmo vyjasňuje, čo **nie je** zmyslom dobrých skutkov: ospravedlnenie pred Bohom a *kupovanie* si spásy. Podobne čítame: „**Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.**“ (Efežanom 2.8-9; takisto pozri list Títovi 3.5) a „**Lebo sme jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil, aby sme v nich chodili.**“ (Efežanom 2.10; takisto pozri list Títovi 2.14) Preto podľa Písma kresťan vykonáva dobré skutky nie preto, aby bol spasený, ale pretože už spasený je, a vlastne bol **stvorený** konať dobré skutky.

Konkrétnejšie v Písme čítame, že dobré skutky: (a) **oslavujú Boha**: „**Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach.**“ (Matúš 5.16; takisto pozri 1. list Petra 2.11-12), (b) **núti srdcia ľudí viac prijímať blízkosť Boha**: „**Tak podobne ženy podriaďujúc sa vlastným mužom, aby, jestli aj niektorí neveria slovu, boli získaní pobožným obcovaním žien bezo slova vidiac vaše v bázni**

mravočisté obcovanie.“ (1. list Petra 3.1-2, 2.12), (c) **potvrdzujú rýdzosť viery**: „**Čo to prospeje, moji bratia, keď niekto hovorí, že má vieru, a nemá skutkov? Či ho azda tá viera môže spasit'?... Tak aj viera, keď nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe.**“ (Jakub 2.14, 17), (d) **sú nevyhnutné pre tých, ktorí chcú byť v podobe Ježiša Krista**, „**Ktorý prešiel zem dobre činiac a uzdravujúc všetkých, ktorí boli premožení od diabla a držaní v jeho moci, pretože bol s ním Boh.**“ (Skutky 10.38, Lukáš 6.46) Čo sa týka druhu dobrých skutkov, existujú v podstate dve hlavné kategórie. Najmä duchovné skutky a také, ktoré sú zároveň *praktické*, a pre ktoré je potrebná námaha. Medzi početnými príkladmi duchovných skutkov nachádzame: (a) **dávať najavo Božie chvály**: „**Ale vy ste vyvolení rod, aby ste zvestovali cnosti toho, ktorý vás povolal.**“ (1. list Petra 2.9) (b) **Vyzývať a povzbudzovať sa navzájom k dobrému svedomiu a k poslušnosti vo vôli Božej**:

... pokračovanie na strane 3

... pokračovanie zo strany 2

: „Ale sa napomínajte každý deň, dokiaľ sa volá: dnes, aby nebol niekto z vás zatvrdený zvodom hriechu.“ (Židom 3.13)

(c) Pomáhať a uzdravovať slabších bratov. Čítame napríklad: „Bratia, keby aj bol človek zachvátený nejakým pokleskom, vy duchovní napravte takého v duchu krotkosti. Jedni druhých bremená neste a tak naplňte zákon Kristov.“ (Galat'anom 6.1-2) „Moji bratia, keby niekto medzi vami zablúdil od pravdy, a keby ho niekto obrátil, nech vie, že ten, kto obrátil hriešnika od jeho bludnej cesty, zachránil jeho dušu od smrti a prikrýje množstvo hriechov.“ (Jakub 5.19-20)

Na druhej strane máme príklady praktických dobrotých skutkov: (a) Od Ježiša Krista, ktorý sa neobmedzil len na duchovné skutky, ale prakticky bol na úžitok všetkými možnými spôsobmi tým, ktorí mali potrebu a požiadali o Jeho pomoc (Lukáš 7.22). Ďalej zdôrazňoval dôležitosť praktickej služby bližnému, čo prepojil s pravosťou viery, súdom a s večným životom (Matúš 25.34-40). (b) Od Pánových učeníkov, ktorým dal pokyn, aby kráčali v Jeho podobe (Matúš 10.7-8). (c) Od jednoduchých veriacich, akou bola napríklad Dorkas, ktorá bola známa a drahá celej cirkvi v Joppe vďaka dobrým skutkom a dobročinnosti

(Skutky 9.36-39).

A preto berúc do úvahy bohatstvo úžitku dobrotých skutkov, chápeme výzvu apoštola Pavla všetkým kresťanom bez výnimky: „A nech sa i naši učia konať dobré skutky, kde je toho treba, aby neboli neužitoční.“ (Titovi 3.14, 3.1)

JEŽIŠ KRISTUS VSTAL Z MŔTVYCH

Kresťanská viera nie je založená na symboloch a pripodobneniach, ale na živej pravde. Kristus je vzkriesený, živý a odpovedá na modlitby tých, ktorí Ho hľadajú. Deň, keď bol ukrižovaný náš Ježiš Kristus, bol dňom popravy odsúdených na smrť, a pretože spôsob Rimanov bola smrť ukrižovaním, prv než zapadlo slnko, prišli rímski vojaci a polámali kosti tých, ktorí ešte nezomreli. Ježiš ale zomrel predtým. Rimanovia sa o tom presvedčili tým, že mu prebodli bok a vytiekla krv a voda. Preto mu nepolámali kosti a naplnilo sa proroctvo: „Uvidia ma tí, ktorí ma neprobili“ a ďalšie: „Ani jedna moja kosť nebude zlámaná.“ Potom, keď zložili z kríža tých odsúdených, ktorí zomreli, pohádzali ich do veľkej jamy, nad ktorou už čakali dravé vtáky. Ježiš Kristus ale nebol hodný do žiadnej jamy.

Prišiel Jozef z Arimatey a požiadal Jeho telo od Piláta. Pilát pošlúc nejakého vojaka, aby sa najprv presvedčil, či je naozaj mŕtvy, vydal telo Jozefovi, ktorý Ho potom vložil do hrobu, v ktorom ešte nikto predtým nebol pochovaný. Na tretí deň Ježiš vstal z mŕtvych a hneď išiel hľadať svojich učeníkov. Všetci apoštolovia hlásali: „My sme Jeho svedkovia“. Klamali azda? Tí, ktorí nenávideli hriech a klamstvo, klamali? A pre akú príčinu by hovorili také veľké klamstvo? Chceli spôsobiť to, aby svet uveril, že Ježiš Kristus je Spasiteľom sveta? Čo by z toho mali, keby ľudia verili, že Ježiš je Spasiteľom sveta a On Ježiš, by nemohol nikoho ani uzdraviť a ešte horšie, ani zachrániť? Napríklad, ak je niekto chorý, prosí, aby k nemu prišli starší zboru a pomazali ho olejom, aby bol uzdravený. „Je niekto nemocný medzi vami? Nech si zavolá starších zboru, a nech sa modlia nad ním pomazuč ho olejom v mene Pánovom. A modlitba viery uzdraví chorého, a Pán ho pozdvihne, a jestli urobil hriechy, odpustí sa mu.“ (Jakub 5.14-15)

Chorý potom čaká na uzdravenie a nikto mu nemôže povedať, že uzdravený je bez toho, aby uzdravený bol. Ale ak sám vyznáva, že

Krešťanstvo a veda

Človek nepodstatný detail alebo zmysel vesmíru?

„Pre astronóma,“ povedal niekto Einsteinovi, „je človek len bodka bez akéhokoľvek významu v nekonečnom vesmíre.“ „Často sa tak cítim,“ odpovedal Einstein. „Ale uvedomujem si, že človek, táto bezvýznamná bodka, je tiež astronómom.“ Na prvý pohľad sa vesmír zdá nekonečný a chladný, pre ľudskú prítomnosť nezaujímavý. Avšak pri bližšom pohľade je tento dojem zmareny. „Keď sledujeme vesmír,“ píše fyzik Freeman Dyson, „a nachádzame neočakávané zhody okolností fyziky a astronómie, ktoré spolupracovali pre naše dobro, zdá sa, že vesmír nejakým spôsobom vedel, že prichádzame.“ Zem nie je bezvýznamná zrno prachu poletujúce vo vesmíre, a nie je len náhodou, že ukrýva život, ale naopak, ako dokazujú mnohé vedecké fakty, celý vesmír bol vytvorený takým spôsobom, aby na Zemi mohol existovať život. Toto je záver, ku ktorému boli dovedení mnohí vedci 20. storočia, a preto sformulovali **Antropický kozmologický princíp**.

V roku 1955 americký fyzik Robert Dicke podporil argument, že bez existencie veľkého počtu kozmologických zhôd okolností, by bol život vo vesmíre nemožný. Inými slovami povedané, je nevyhnutné, aby malo veľké množstvo kozmologických parametrov špecifickú hodnotu, aby bol život vo vesmíre možný.

Niektorí fyzici zistili, že život by sa nemohol udiť, keby existovala či už len malá odchýlka vo veľkosti takzvaných univerzálnych konštánt. Toto

viedlo britského astronóma Johna Barrowa a amerického fyzika Franka Tiplera v roku 1986, aby sformulovali Antropický kozmologický princíp. Tento princíp uvádza, že zákony, univerzálne konštanty a základná štruktúra vesmíru nie sú náhodné udalosti, ale podporujú kozmologickú nevyhnutnosť vytvoriť bytosti, ktoré budú mať schopnosť vesmír sledovať. Inými slovami, antropický princíp pripúšťa, že na to, aby existovali všetky nevyhnutné predpoklady na vytvorenie inteligentných bytostí schopných vykonávať vedecké sledovanie sveta, bol potrebný celý vesmír! Až do roku 2009 bolo objavených 322 kozmologických parametrov, ktoré majú presnú hodnotu, aby bol na Zemi podporený život. A neustále sú objavované nové parametre. Pravdepodobnosť náhodnej koexistencie ich všetkých sa odhaduje na **1 k 10 304!** Počet všetkých hviezd vo vesmíre je len v rade **1022**, takže si uvedomujeme, že možnosť, aby tieto parametre existovali náhodne, je **1 k 10 282**, inými slovami, je to matematicky nemožné! Veda potom prichádza povedať úbohému a mizernému človeku, ktorý dvíha pohľad a premýšľa, či ho má niekto rád, že pre neho existuje celý vesmír!

Písmo však ide ešte ďalej. Okrem toho človeka informuje, že Ten, ktorý vytvoril vesmír a ochraňuje ho, sa stal človekom, vyliat svojou krv na kríži Kalvárie na zemi, vstal z mŕtvych a pripravil pre každého človeka, ktorý činí pokánie za svoje hriechy a prijme Ho ako svojho Spasiteľa, večné a neporušiteľné kráľovstvo.

„Boh teda prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje ľudom, všetkým všade, aby činili pokánie, pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľudom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych.“

(Skutky 17.30-31)

Dotknite sa ma

„Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi, je tu, vstal.“ Úžasny a radosný odkaz. Nie je to len jedno ubezpečenie o víťazstve, ale aj ohlásenie triumfu a vyhlásenie nádeje pre všetky národy sveta. Smútok a zúfalstvo, ktoré sa vytvorilo v srdciach všetkých učeníkov z Ježišovho utrpenia, teraz nahrádzajú váhavosť a prekvapenie. Spočiatku existoval smútok a žiaľ zo smrti, teraz úžas a súčasne ťažkosť dokazujú už vopred prorokované a už vykonané vzkriesenie. No predsa je skutočné! Hrob je skutočne prázdny! Existujú o tom svedectvá. Kristus vstal z mŕtvych. „Boh vyriešil bolesť zo smrti, pretože nebolo možné, aby ňou bol Kristus držaný.“

Ale ako vymiznú zrazu všetky pochybnosti, spory, neistota a slabosť ľudskej prirodzenosti? Ako teraz rozrušenie a strach vystrieda radosť zo vzkriesenia? Nepripravil náhodou Kristus svojich učeníkov dostatočne na to, čo sa malo udiť? Opačne. Boli úplne oboznámení. Často im opakovalo to, čo malo prísť. Detailne im odkrýval dielo spásy. No i napriek tomu, po udalostiach v Getsemane ich ovládol strach. Beznádej a zúfalstvo naplnili ich srdcia. Nemôže vojsť do ich logiky, že Ježiš Kristus, v ktorého verili ako v Božieho Syna, ktorý robil toľké zázraky a Jeho Slovu sa podriaďovali aj fyzikálne zákony, je teraz mŕtvy. Nemôžu pochopiť, ako ten, ktorý kriesil mŕtvych, prehral so smrťou. Aký veľký boj sa teraz deje v ich srdciach! Aké rozporné a okrajové emócie teraz prežívajú. Je už tretí deň, odkedy Kristus zomrel a bol pochovaný. Kameň je skutočne odvalený od hrobu. Kristus je už vzkriesený! Anjeli o tom oboznámili ženy s masťami, ale zachvátil ich strach a hrôza. Mária Magdalena bola pociťná, aby Ho videla prvá, keď sa nachádzala a plakala pred hrobom. Peter a Ján videli hrob prázdny. Užasli, ale vrátili sa naspäť, lebo ešte nevideli Ježiša vzkrieseného. Učeníci, ale nemôžu zostávať vo svojom vnútornom spore. Musia na každý pád vidieť Pána a presvedčiť sa, že je vzkriesený.

Pretože aj posolstvo, ktoré musia zaniest' do všetkých končín zeme je, že Kristus vstal z mŕtvych. A aby ich svedectvo bolo isté a prijateľné, musia byť aj oni očividými svedkami Ježišovho vzkriesenia. Takže, keď Kleofáš a ešte jeden učeník idú zamyslení do Emaus, Pán sa k nim pridá a rozpráva sa s nimi o tom, čo sa udialo, ale oni Ho nepoznajú! Počúva ich problematiku:

... pokračovanie na strane 4

uzdravený bol, čo to znamená? Znamená to, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, je živý a robí ďalej svoje dielo. Keď som chorý, prosím vzkrieseného Krista, aby ma uzdravil. V určitej chvíli cítim, že ma uzdravil. Horúčka odišla, sila sa mi vracia späť a dostávam chuť do jedla. To znamená, že Pán je vzkriesený, počul moje modlitby a skutočne ma uzdravil. Taktiež ten, kto žiada Svätého Ducha, čaká, kedy prijme moc z výsosti, zotrvávajúc na modlitbe. Keď prijíma Svätého Ducha, cíti, ako na neho prichádza moc z výsosti a začína rozprávať v neznámych jazykoch, ako mu dáva Duch vysloviť sa, tak ako sa to stalo na Letnici. „A keď sa už doplnoval päťdesiaty deň po Veľkej noci, totiž deň Letnic, boli všetci jednomyselne spolu. A zrazu povstal z neba zvuk ako zvuk nesúceho sa silného vánku a naplnil celý dom, kde sedeli. A ukázali sa im rozdeľujúce sa jazyky ako čo by jazyky ohňa, a sadol na jedného každého z nich. A zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a začali hovoriť inými jazyky, tak ako im dával Duch vysloviť sa.“

(Skutky apoštolov 2.1-4)

Pomazanie Svätého Ducha je jedna skutočnosť, a nie nejaké napodobňovanie alebo predstieranie. Nikto nehovorí, že prijal, ak to neprijal. Vie to skutočne sám a aj to vyznáva. Ak Ježiš vstal z mŕtvych a „posadil sa po pravici Božej“, ako hovorí Evanjelium Marka 16.19, znamená to, že je živý. Ak prosíme, aby nám dal svojho Svätého Ducha, počuje a odpovedá na našu prosbu tak, ako zaslúžil: „Ak ma milujete, ostrihajte moje prikázania, a ja požiadam Otca, a dá vám iného Tešiteľa, aby bol s vami na veky.“ (Ján 14.15-16)

Keď veriaci prijíma Svätého Ducha vo veľkej sile a hovorí jazykmi, je presvedčený, že Ježiš je vzkriesený a živý. Všetci prví učenici videli skutočné svetlo, prijali nebeského Ducha, pravdivo uverili vo vzkrieseného Krista a nezablúdili. Slobodne vyznávali: „Našli sme toho, o ktorom píše Písmo, Mesiáša. Pod' aj ty, aby si videl.“ Všetci, ktorí išli, tiež vyznali, že On je skutočným Mesiášom, Kristom a nasledovali Ho, keď najprv zanechali všetko. S odstupom zvestovali aj Evanjelium spasenia: „Čítajte pokánie, lebo sa priblížilo Nebeské Kráľovstvo. Prišiel Spasiteľ sveta, Kristus.“

... pokračovanie zo strany 3

„My sme sa nádejali, že On je ten, ktorý vyslobodí Izrael.“ Presvedča sa o ich „nerozumnosti a spozodilosti srdca veriť všetkému, čo hovorili proroci“ a vysvetľuje im, „čo kde vo svätých Písmach je napísané o Nóm.“ Zostal s nimi až dokiaľ „sa neotvorili ich oči a nespoznali Ho.“ Teraz už presvedčení, že Kristus žije, so zmeneným postojom a s krídlami v nohách sa vracajú do Jeruzalema podať jedenástim svedectvo vzkriesenia napriek tomu, že sa už zvečierilo.

Vo chvíli, keď im dorozprávajú svoju skúsenosť, prichádza k nim vzkriesený Ježiš a oni prekvapení a prestrašení si myslia, že vidia príznak. Pán chcúc upokojiť rozrušenie a pochybnosti ich srdc im ukazuje svoje prebudené ruky a nohy. Súčasne ich volá, aby vyskúšali a presvedčili sa, že je to On sám. „**Vidzte moje ruky i moje nohy, že som ja sám, ten istý. Dotýkajte sa ma a vidzte, lebo duch nemá tela a kostí, a ako vidíte, že ja mám. A to povediac ukázal im ruky a nohy.**“ (Lukáš 24.39-40)

Skutočne dojímavá chvíľa, keď učeníci vidia víťazoslávneho Pána medzi sebou. Otvoril sa ich um, aby porozumeli Písmam a upevnila sa ich viera. Teraz sú už aj oni očitými svedkami Kristovho vzkriesenia. Chýbal medzi nimi Tomáš, ktorý na to, aby sa presvedčil, chcel Ježiša vidieť a dotýkať sa Ho. Chcel dať prst do Jeho rán a vložiť dľaň do Jeho prebudeného boku. Nestacia mu presvedčenia iných. Chcel mať osobný postoj k vzkrieseniu.

O sedem dní sa mu dala šanca, aby získal skúsenosť, ktorú žiadal.

Dvaja budú na jednej posteli, jeden bude vzatý, druhý zanechaný

Ani jeden dobrý učiteľ nezakrýva pred svojím žiakom to, čo je pre neho užitočné, a čo mu v budúcnosti pomôže. To isté robí náš Pán Ježiš Kristus tým, ktorí Ho prijímajú ako svojho dobrého učiteľa. Učí ich všetkému užitočnému, ale i tomu, čo im pomôže v budúcnosti. Ježiš Kristus nám skrze svoje Evanjelium rozpráva slová, ktorými môžeme získať večný život.

Bez čítania Evanjelia sa nedá? S výnimkou lotra a tých, ktorým sa dáva šanca v poslednej chvíli, určite nie. Apoštol Pavol hovorí, že sa nehanbí za Evanjelium Kristovo, pretože je mocou Božou na spasenie pre každého veriaceho. Ježiš chodil so svojimi učeníkmi 3 a pol roka a až tesne pred svojím ukrižovaním im povedal:

„**A kam ja idem, viete, aj cestu viete.**“ (Ján 14.4)

Keď mu jeden z učeníkov povedal: „**Pane, nevieme, kam ideš a ako môžeme poznať cestu?**“ Ježiš odvetil: „**Ja som cesta i pravda i život, nikto nepríde k Otcovi, ak len nie skrze mňa. Keby ste mňa poznali...**“ Ak chce ísť niekto do kráľovstva Božieho, musí poznať cestu. Musí spoznať Ježiša Krista. Učeníci Ho spoznali tak, že s Ním chodili 3 a pol roka, počúvali Jeho Slovo a učili sa od Neho. Veď ešte po vzkriesení sa im ukazoval 40 dní a rozprával sa s nimi o Božom kráľovstve.

Keby ste mňa poznali... apoštol Ján píše v Evanjelii, že Ježiš učinil mnoho zázrakov a ani všetky knihy celého sveta by ich nemohli obsiahnuť a dopĺňa: „**Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene.**“ (Ján 20.31)

Ten istý Ján o niekoľko rokov neskôr

Jedna racionálna myšlienka ho priviedla k dokázateľnému presvedčeniu o vzkriesení. Stal sa i on očitým svedkom Kristovho vzkriesenia. Pretože jeho úmysel nebol zostať v pochybnosti, aby ostal neveriacim, Pán mu splnil jeho pranie. Vzkriesenie Krista, milovaní, nie je zrod bludu niektorých nevzdelaných ľudí, ale skutočná a osvedčená udalosť, do ktorej nevojde pochybnosť.

Vzkriesený Kristus sa zjavil okrem tých, ktorých sme už uviedli, aj mnohým iným. Raz dokonca viac ako päťsto bratom naraz. Všetci títo nezošaleli, neuverili a ani nehlásali klamstvo. Nevystavovali svoj život v nebezpečenstvo kvôli bezpredmetnej pravde. Je dôležité, aby bol človek úplne presvedčený o Ježišovom vzkriesení, pretože iba vtedy je jeho viera postavená na pevnom základe. A pre nás je veľmi potrebné, aby sme sa dnes presvedčili, že pôvodca a dokonávateľ našej viery žije. Opačne, naša viera v mŕtveho Krista nemá význam. Pán sa ale „**dokázal synom Božím v moci ... skrze vzkriesenie z mŕtvych.**“ A Jeho vzkriesenie nám zabezpečuje naše vzkriesenie.

Pán čaká na naše hľadanie, aby nám mohol odpovedať na naše zavolanie a presvedčil nás, ak ešte pochybujeme. Preukazuje pochopenie našej prirodzenej slabosti a chce nám dať hmatateľné dôkazy. **Takže, dotkní sa Ho.** Ubezpeč sa o pravosti tvojej viery.

Staň sa aj ty jedným osobným svedkom Kristovho vzkriesenia. Iba vtedy budeš môcť povedať, a s odvahou hovoriť stále, nie len v čase Veľkej noci, že: **PÁN SKUTOČNE VSTAL.**

píše vo svojom liste cirkvi: „**Milovaní, teraz sme deťmi Božími, a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je. A každý, kto má túto nádej na neho, očistí sa, tak ako je aj on čistý. Každý, kto robí hriech, robí aj proti zákonu, a hriech je prestúpením zákona. A viete, že sa on ukázal nato, aby sňal naše hriechy, a hriechu v ňom niet.**“ (1. list Jána 3.2-5)

Peter, ktorý bol, môžeme povedať pravivou nášho Pána, píše vo svojom liste, že Ježiš nám zanechal príklad sám na seba, aby sme my mohli nasledovať Jeho šľapaje. Ježiš ukázal svojim učeníkom, že majú žiť čisto. Ukázal im to v ľudskom tele, aby sme my neklesali, keď nám bude ťažko v ľudskom tele. No nielenže nám ukázal príklad ako máme žiť, On urobil ešte viac. Zomrel za nás a vylil svoju krv, aby sme sa skrze pokánie mohli v nej ozaj čistiť. Na Letnice /Turíce/ pre nás vylil svojho Svätého Ducha, ktorého teraz vo viere prijímame a On nám pomáha v každom našom súžení a pokušení. Pastierovi Filadelfijského zboru Pán povedal: „**Preto, že si ostrihal slovo mojej trpezlivosti, i ja budem teba ostrihať a vytrhnem ťa z hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi.**“ (Zjavenie 3.10)

Tento učeník poznal tú cestu. **Ostrihal si moje slovo a ja ťa budem ostrihať...** Ježiš si pre svojich príde, a nikto a nič mu v tom nezabrání, otázkou pre nás je, ktorí sú práve tí Jeho. Božie Slovo hovorí, že tí, ktorí Ježiša poznajú ako cestu, po ktorej treba kráčať, zachovávajú Jeho Slovo a čistia sa, lebo v Nóm majú živú nádej. „**Teda bďte, lebo neviete, v ktorú hodinu a v ktorý deň príde váš Pán.**“ (Matúš 24.42)

Prajem, aby z každej domácnosti a z každej manželskej postele lebol zobraň iba jeden, ale obaja.

Prospešné a neprospešné

časť 2.

„**Všetko smiem, ale nie je všetko užitočné. Všetko smiem, ale nie všetko vzdeláva.**“

(1. Korintianom 10.23)

V predošlom článku sme sa odvolali na skutočnosť, že Božie Slovo jasne rozlišuje tie skutky, ktoré sú užitočné a tie, ktoré užitočné nie sú. Mali sme možnosť vidieť zmysel dobrých skutkov ako aj rôzne druhy skutkov. Takisto sme videli niekoľko príkladov dobrých skutkov, ktoré boli vybraté zo života Krista, apoštolov a jednoduchých veriacich.

Z celého hore uvedeného sme pochopili veľkú dôležitosť, ktorú Boží Duch ukladá dobrým skutkom, ktoré – z toho dôvodu – Boh sám pripravil, aby sme v nich kráčali. Avšak okrem inštrukcií k dobrým a užitočným skutkom nám Božím Slovo ponúka aj rady ku skutkom, zvykom, učeni a správaniu, ktoré sú **neužitočné a zbytočné**, a vlastne pre cirkev často deštruktívne.

B. Neužitočné skutky

Apoštol Pavol vo svojom liste Títovi píše: „**Ale bláznivým otázkam a rodoprávam, škriepkam a zvadám o ceremónie zákona sa vyhýbaj, lebo sú neužitočné a márne.**“ (Títovi 3.9)

Slová apoštola Pavla sú veľmi jasné, pretože existuje potreba zdôrazniť záležitosti, ktoré vyvolávajú škodu telu Kristovmu a zabraňujú jednote a duchovnému rastu. Napríklad na Kréte, kde bolo pole Títovej duchovnej pôsobnosti, existovali rozpory vo veciach, týkajúcich sa Mojžišovho zákona, ako aj iné nepodstatné rozdiely. Cieľom Pavlovho varovania pre Timotea bolo nielen sa vyhnúť, ale skôr prestať s takými hádkami, spormi, rozpormi a táraninami (2. Timoteovi 2.14), pretože **zosilňujú závisť, spor, strety a zlé dohady: „Ak niekto inak učí a nepristupuje k zdravým slovám, slovám nášho Pána Ježiša Krista, a k učeni u z o d p o v e d a j ú c e m u p o b o ž n o s t i, je nadutý a nerozumie ničomu, ale chorobeje na škriepky a hádky o slová, z čoho povstáva závisť, zvada, rúhania, zlé upodozrievania.**“ (1. Timoteovi 6.3-4)

Privádzajú tých, ktorí ich podporovali, k strate orientácie vo viere: „**Ó, Timotee, ostrihaj imanité, ktoré ti je zverené, odvracajúc sa od obecných rečí prázdnych a od protikladov známosti falošného mena, ktorú niektorí vyznávajú zablúdili ohľadne**

viery.”

(1. Timoteovi 6.20-21)

Nielenže nemajú žiadny úžitok, ale skôr spôsobujú vážnu škodu tým, ktorí ich nasledujú: „**To pripomínaj a osvedčuj pred Pánom, Bohom, aby sa neškriepili o slová, čo nie je na nič užitočné, a je iba na skazu tým, ktorí to počujú.**“ (2. Timoteovi 2.14)

Privádzajú tých, ktorých sa týkajú, ešte k väčšej bezbožnosti: „**Ale obecným a prázdny rečiam sa vyhni. Lebo ešte väčší pokročia v bezbožnosti.**“ (2. Timoteovi 2.16)

Šírila sa v cirkvi ako gangréna – strašná nemoc, ktorá spôsobuje usmrtenie a rozklad vlákien v častiach tela (tela Krista v tomto prípade – čo predstavuje cirkev): „**A ich slovo sa bude rozozierať ako rakovina.**“ (2. Timoteovi 2.17) **Tí, ktorí odmietajú činiť pokánie za svoj zlý stav, sú oddelení od života a živého vzťahu so zvyškom Kristovho tela, a odsudzujú sami seba: „Sektárskeho človeka po jednom a po druhom upravení odbi vediac, že taký človek je prevrátený a hreší súc sám sebou odsúdený.**“ (Títovi 3.10-11)

Privádzajú dokonca zvrhnutie viery ostatných častí Tela: „**Ktorí čo do pravdy zablúdili a teraz hovoria, že už bolo vzkriesenie, a prevracajú niektorých vieru.**“ (2. Timoteovi 2.18) **Začínajú ako spory a potom končia ako konflikty: „Ale bláznivé a nerozumné otázky odbi vediac, že plodia zvady.**“ (2. Timoteovi 2.23)

V súvislosti s tým v Písme nachádzame: „**Brat, urazený neverou, vzdoruje viac ako silné mesto, a zvady sú ako závoja hradu.**“ (Príslovia 18.19)

Na druhej strane je ale kresťan, ktorý pozná nebezpečenstvo zapletenia sa do neužitočných konfliktov a hádok, nabádaný Písmom, aby nasledoval radšej, „**spravu Božiu vo viere**“ (1. Timoteovi 1.4), „**lásku z čistého srdca a dobrého svedomia a z nepokryteckej viery**“ (1. Timoteovi 1.5), „**slová, slová nášho Pána Ježiša Krista, a k učeni zodpovedajúcemu pobožnosti**“ (1. Timoteovi 6.3), a „**ma byť priateľný ku všetkým, schopný učiť a zniesť i zlé, ktorý v krotkej tichosti karhá tých, ktorý sa protivia, ak by im azda Boh dal pokánie poznať pravdu.**“ (2. Timoteovi 2.24-25)

www.bozieslovo.sk

ADRESA CIRKVI

SLOBODNÁ APOŠTOLSKÁ CIRKEV LETNÍC

Giraltovce 087 01, SLOVENSKO

tel. 0914 251 742

Po-St-Pi 19.30 - 20.30 hod., Ne 09.30 - 11.30 hod.

www.bozieslovo.sk

www.wordofgod.gr